

Obs. Nyligen ändrades ursprungsversionen på [es](#) av den här sidan. Våra översättare håller på att översätta den nya sidan till svenska.

Översättningen till [en](#) är dock redan färdig.

Swipe to change

[spanska](#)

Arvsrätt

Spanien

Faktabladet har tagits fram i samarbete med rådet för notarier i EU (CNUE).

1 Hur upprättas ett förordnande om kvarlåtenskap (testamente, gemensamt testamente, arvsavtal)?

Spanien har sju olika rättssystem på arvsområdet. Systemen är direkt tillämpliga för icke-spanska invånare i varje territorium med egen lagstiftning. För spanska medborgare måste kriteriet regionalt medborgarskap tillämpas (anknytning till varje geografiskt behörighetsområde enligt de spanska rättsreglerna) i enlighet med artikel 36 i förordning (EU) nr 650/2012 av den 4 juli 2012.

När det gäller testamenten måste man skilja mellan reglerna enligt den allmänna civilrätten – som fastställs i 1889 års civillag och som har ändrats vid flera tillfällen, särskilt i och med 1978 års spanska författning – och reglerna i regionala lagar eller speciallagar (*derechos forales o especiales*) i de självstyrande regionerna med civilrättslig behörighet (Galicien, Baskien, Navarra, Aragonien, Katalonien och Balearerna).

Enligt den allmänna civilrätten utgörs i regel arvsrätten av testamentet, förutsatt att arvsavtal eller gemensamt testamente inte godtas. Ett testamente kan ha följande form:

– Öppet, dvs. det upprättas inför en notarie, som utformar testamentet och införlivar det i sitt officiella register. Det här är det vanligaste sättet att upprätta ett testamente.

– Slutet, dvs. det upprättas inför en notarie, utan att denne känner till innehållet. Denna form används inte längre.

– Holografiskt, dvs. det skrivs för hand, undertecknas och dateras av testatorn. Denna typ av testamente används inte så ofta.

Den allmänna civillagen finns tillgänglig på webbplatsen för Spaniens officiella kungörelseorgan (*Boletín Oficial del Estado*) (<https://www.boe.es/buscar/act.php?id=BOE-A-1889-4763>). Översättningar till engelska och franska finns tillgängliga på:

<https://www.mjusticia.gob.es/es/areas-tematicas/documentacion-publicaciones/traduccion-derecho-espanol>

Regionala lagar eller speciallagar har sina egna regler om testamenten i vart och ett av de geografiska behörighetsområden där de tillämpas och olika specifika koncept som erkänns i vart och ett av dessa områden. Vissa godtar gemensamma testamenten och arvsavtal.

De regionala lagarna eller speciallagarna finns tillgängliga på: https://www.boe.es/biblioteca_juridica/index.php?tipo=C

2 Bör förordnandet registreras och i så fall hur?

Testamenten som upprättas inför en notarie måste registreras av notarien i det allmänna testamentesregister (*Registro General de Actos de Última Voluntad*) som förs av justitieministeriet. Om det finns ett testamente innehåller detta register uppgifter om datum för det senaste testamentet, eventuella tidigare testamenten samt det officiella notarieregister där detta testamente var infört. Notariatssammanslutningar (*Colegios Notariales*) kan ge aktuell information om hos vilken notarie eller i vilket arkiv ett testamente kan finnas, om den attesterande notarien inte längre är praktiserande (<https://www.notariado.org>).

Registret är inte tillgängligt för allmänheten. Åtkomst får bara den som kan bevisa att han eller hon har ett legitimt intresse i arvet när testatorn har avlidit, eller testatorn under sin livstid, och testatorns ombud, eller genom domstolsbeslut i fall av bristande rättskapacitet.

3 Finns det restriktioner vad gäller rätten att fritt förordna om sin kvarlåtenskap (t.ex. laglott)?

Enligt allmän spansk lagstiftning reserveras en andel av kvarlåtenskapen, eller snarare de tillgångar som ingår i kvarlåtenskapen, för vissa släktingar i form av en laglott sedan man har lagt till värdet av testatorns frivilliga avsättningar, däribland *inter vivos*, och gjort avdrag för skulder. Enligt civillagen "är laglotten den andel av kvarlåtenskapen som testatorn inte kan fördela, eftersom denna andel enligt lag är reserverad för vissa arvingar, som kallas 'laglotsberättigade arvingar'".

De laglotsberättigade arvingarna är följande:

Barnen, deras föräldrars släktingar i nedstigande led och släktingar i uppstigande led.

I avsaknad av ovanstående, föräldrarna, deras barns släktingar i uppstigande led och släktingar i nedstigande led.

Änkan eller änkingen, på det sätt som föreskrivs i lag.

Laglotter tillhörande barn och släktingar i nedstigande led består av två tredjedelar av faderns och moderns kvarlåtenskap. De får dock använda en av de två tredjedelarna av laglotten för att förbättra arvet för sina barn eller släktingar i nedstigande led. Den återstående tredjedelen får fördelas fritt. Den består i att en rätt till hela kvarlåtenskapen överläts, eftersom den, med några få undantag, i allmänhet är *pars bonorum*.

Laglotten för släktingar i uppstigande led består av hälften av föräldrarnas kvarlåtenskap, om inte maken också har laglotsrätt – i så fall utgör laglotten en tredjedel.

Laglotten för makar som inte är lagligt separerade utgörs av nyttjanderätten till två tredjedelar av kvarlåtenskapen om det saknas släktingar i upp- och nedstigande led. Om det finns släktingar i nedstigande led, utgörs laglotten av nyttjanderätten till en av de två tredjedelar som motsvarar släktingarna i nedstigande led. Finns det bara släktingar i uppstigande led utgörs laglotten av halva nyttjanderätten, som arvingarna kan omvandla till likvida medel.

De regionala lagarna eller speciallagarna innehåller olika regler som fastställer särskilda bestämmelser avseende laglotter. Var och en av dessa regler måste granskas för att fastställa de specifika aspekter som regleras i de olika geografiska behörighetsområdena. Dessa sträcker sig från *pars bonorum*-laglotten till *pars valorum*, som omfattar rätt till en andel av egendomens värde, som betalas kontant och är en enkel krediträtt, t.ex. i Katalonien. I Navarra krävs endast en symbolisk laglott som omfattar en rituell formel i testamentet från den testator som ska betala.

4 Vem ärver, och hur mycket, om det inte finns något förordnande om kvarlåtenskap?

Man bör återigen komma ihåg att Spanien har sju olika rättssystem på arvsområdet. Om det inte finns några testamentariska arvingar fördelas arvet enligt den allmänna civillagstiftningen i följande ordning: 1) släktingar i nedstigande led, 2) släktingar i uppstigande led (i båda fallen har maken eller maken nyttjanderätt till en tredjedel respektive hälften av kvarlåtenskapen), 3) makar som inte är lagligt separerade, 4) fjärde gradens släktingar (kusiner), 5) staten.

De regionala lagarna innehåller särskilda bestämmelser i denna fråga. Utöver möjligheten till arv för släktingar erkänner de regionala lagarna möjligheten till arv för den självstyrande region där testatorn har sin hemvist, och även för en specifik institution, i den form och enligt de villkor som fastställs i reglerna som styr denna fråga.

5 Vilken typ av myndighet är behörig när det gäller

5.1 arvsrättsliga frågor?

Om det inte finns något förordnande om kvarlåtenskap när dödsfallet inträffar, har notarier behörighet att fastställa vilka parter som har lagstadgad arvsrätt till kvarlåtenskapen (förklaring om arvtagare).

Om någon av de berörda parterna bestrider arvingarnas ställning, de tillgångar som ingår i kvarlåtenskapen eller arvets fördelning, avgörs tvisten i domstol genom motsvarande rättsliga förfaranden.

5.4 att ta emot en förklaring om avstående från eller accept av arv?

En förklaring om avstående från eller accept av arv upprättas i allmänhet inför en notarie. En uttrycklig accept kan visserligen ges i form av en privat handling, men om det rör sig om tilldelning av egendom måste en officiell notariatshandling upprättas i bevissyfte. Detta påverkar inte ett möjligt ingripande från en spansk konsul eller diplomatisk tjänsteman som har befogenhet att utföra notarietjänster.

Accepten kan även vara implicit (och ges då genom instrument som förutsätter att det finns en acceptvilja eller som endast personer med status som arvinge är berättigade att anta).

Alla personer som kan fastställa att de har intresse av arvingens avstående från eller accept av arvet kan uppmana notarien att informera arvingen om att denne har 30 kalenderdagar på sig att acceptera eller avstå från arvet.

Om en arvinge avstår från ett arv till nackdel för dennes fordringsägare, kan dessa begära att domaren ska ge dem tillåtelse att acceptera arvet för arvingens räkning så att det utestående skuldbeloppet kan täckas.

Partiell eller villkorad accept tillåts inte. Arvingen kan emellertid acceptera arvet och inte legatet eller vice versa.

5.3 att ta emot en förklaring om avstående från eller accept av legat?

Samma myndighet som är behörig i fråga om arvsrättsliga frågor, se ovanstående punkt.

Vad gäller förbudet mot partiell accept finns det dock ett undantag: om det finns olika legat som man inte behöver betala några avgifter för (eller om avgifter ska betalas för samtliga legat), kan en testamentstagare acceptera dem eller avstå från dem individuellt. En testamentstagare får dock inte avstå från legat för vilka avgifter ska betalas och acceptera legaten utan avgifter.

5.4 att ta emot en förklaring om avstående från eller accept av laglott?

Själva laglotten kan inte avsägas eller godtas. Den erhålls som legat eller en arvstildelning, utom då det i ett rättsligt förfarande fastställs att ett belopp eller viss egendom ska dras ifrån kvarlåtenskapen.

Enligt civilagen har en testamentstagare rätt att avstå från arvet och acceptera utökning av arvet (genom en av de två tredjedelarna i laglotten för släktingar i nedstigande led).

6 Ge en kort beskrivning att förfarandet för att göra upp arvsfrågan enligt nationell lag, inklusive avveckling av egendom och fördelningen av tillgångar (detta omfattar information om huruvida arvsförfarandet inleds av en domstol, annan behörig domstol eller på eget initiativ).

Om det finns ett testamente och testatorn har utsett en testamentsexekutor har denna befogenhet att betala begravningskostnader och eventuella legat, hålla egendomen i gott skick, försvara testamentets giltighet och säkerställa att det verkställs.

Om en bouppteckningsförrättare (*contador-partidor*) utses, ska denna person ansvara för uppdelningen av arvet. Bouppteckningsförrättaren kan utses av testatorn, av arvingarna i ömsesidigt samförstånd, av rättssekreteraren (*secretario judicial*) eller av notarien på uppdrag av arvingar och testamentstagare som står för 50 procent av kvarlåtenskapens tillgångar.

Om det inte finns någon bouppteckningsförrättare eller om uppdelningen görs av testatorn, kan arvingarna själva inbördes fördela kvarlåtenskapen på lämpligt sätt.

I praktiken genomförs uppdelningen av kvarlåtenskapen och tilldelningen av egendom i båda fallen inför en notarie i bevissyfte samt för registrering av rättigheterna.

Om en bouppteckningsförrättare inte har utsetts och en arvinge så begär, kan uppdelningen göras av domstol. Domstolen utser en expert som värderar kvarlåtenskapen och en bouppteckningsförrättare som delar upp arvet. Om så begärs kan en boutredningsman utses och en inventering av tillgångar som upprättats av domstol förhandsgodkännas. Bouppteckningsförrättarens fördelning (med eventuella ändringar som beslutats av domare efter arvinges bestridande) införs i notarieregistret.

7 Hur och när blir någon arvtagare eller testamentstagare?

Arvtagare eller testamentstagare blir den som enligt lag är berättigad till arv eller legat eller genom förordnande om kvarlåtenskap vid dödsfall när arv eller legat accepteras (se punkt 5.2). Accepten gäller retroaktivt från och med testatorns död.

8 Är arvtagarna ansvariga för den avlidnes skulder och om ja, under vilka villkor?

Vid direkt accept eller accept utan förbehåll för bouppteckning blir arvingen ansvarig för alla ärvda skulder. Betalning av dessa kan utöver den ärvda egendomen också komma att omfatta arvingens egen egendom.

Om arvet godtas med förbehåll för bouppteckning är arvingen endast skyldig att betala de ärvda fordringarna och andra skulder i den utsträckning som det medges av kvarlåtenskapens tillgångar.

9 Vilka handlingar och/eller vilken information krävs vanligtvis för registrering av fast egendom?

Status som arvtagare eller testamentstagare medför normalt inte att man blir registrerad i fastighetsregistret (*Registro de la Propiedad*) som ägare till en specifik fast egendom eftersom denna status inte medför en sakrätt i en specifik egendom. Det kan på sin höjd resultera i en provisorisk registrering.

Arvtagare har en proportionell rätt till hela kvarlåtenskapen. Testamentstagare har en personlig rätt att begära att arvtagarna ska överföra den kvarlåtenskap som har testamenterats till dem. För att rättigheterna ska kunna överföras krävs accept av arv eller legat samt tilldelning av specifik egendom. Endast i vissa fall (t.ex. om det rör sig om en enda arvtagare, en enda egendom eller en testamentstagare som har rätt till ensam besittning) är det möjligt att avstå från fördelning och tilldelning av kvarlåtenskapen.

För registrering av fast egendom krävs antingen en offentlig handling om accept av arv och fördelning av kvarlåtenskap (upprättad inför notarie) eller ett domstolsbeslut. Denna handling ska innehålla, eller åtföljas av kompletterande handlingar, som anger rätten till arvet (testamente, förklaring om arvtagare, ett avtal när detta är tillåtet), fullständig dödsattest samt det intyg som har utfärdats av det allmänna testamentesregistret. Det måste även betalas skatt för överföring av egendom efter arv.

9.1 Är det obligatoriskt, eller obligatoriskt på begäran, att utse en boutredningsman? Om det är obligatoriskt eller obligatoriskt på begäran, vilka steg ska i så fall vidtas?

Enligt spansk lagstiftning behövs ingen boutredningsman (*administrador*). Under vissa omständigheter kan man dock enas om att en sådan ska utnämnas i samband med uppdelningen av arvet.

9.2 Vem är behörig att verkställa förordnande om den avlidnes kvarlåtenskap och/eller har rätt att ha hand om boutredningen?

Om en testamentsexekutor (*albacea*) har utsetts i testamentet (enligt den gemensamma lagstiftningen) ska han eller hon förvalta kvarlåtenskapen (se punkt 6).

Testatorn får i sitt testamente även utse en bouppteckningsförrättare som ska värdera kvarlåtenskapen och dela upp tillgångarna.

I allmänhet kan tre personer utses (testamentsexekutor, bouppteckningsförrättare och boutredningsman). Alla dessa har administrativa befogenheter som kan ändras av testatorn eller domaren och, i vissa fall, av arvingarna själva.

9.3 Vilka befogenheter har en boutredningsman?

Boutredningsmannens huvudsakliga uppgifter är att

företräda dödsboet,

återkommande presentera redovisningar,

bevara egendomen i kvarlåtenskapen samt annan förvaltning som bedöms vara nödvändig.

10 Vilka handlingar utfärdas vanligtvis enligt nationell lagstiftning under eller efter ett arvsmål för att bevisa förmånstagarnas ställning och rättigheter? Har de särskilda bevisvärden?

Förklaringen om arvtagare är en notariehandling som utfärdas när det inte finns något testamente och som styrker de legala arvingarnas ställning och deras respektive andel.

Den offentliga handlingen om accept och fördelning (samt om överföring av legat, när detta är relevant) upprättas inför notarie samt mellan de berörda parterna och tilldelar äganderätt till specifika tillgångar i dödsboet.

Om arvet regleras i domstol anges fördelningen (och avgörs eventuella tvistefrågor) i det beslut som domstolen meddelar. Beslutet utgör tillräckligt bevis på arvsrätt, och ska formaliseras inför notarie enligt vad som föreskrivs i lag.

Den här webbsidan hör till portalen [Ditt Europa](#).

Du får gärna [lämna synpunkter](#) på innehållet

Your
Europe

This webpage is part of an EU quality network

Senaste uppdatering: 16/04/2024

De nationella versionerna av sidan sköts av respektive kontaktpunkt. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Varken det europeiska rättsliga nätverket eller kommissionen påtar sig något som helst ansvar för information eller uppgifter som ingår eller åberopas i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.